

Hoofdstuk 1

Het begin

Ik zal mezelf even voorstellen. Mijn naam is Laurens en ik ben nu 29 jaar (2025). Gedurende het grootste deel van de gebeurtenissen van dit boek was ik 27-28 jaar (2024). Ik woonde ten tijde van het begin van dit verhaal in een appartement met een van mijn goede vrienden. Ik sportte graag (boksen) en sprak vaak af met vrienden. Af en toe ging ik ook naar concerten en als ik het kon betalen, reisde ik.

In de zomer van 2022 studeerde ik af aan het Avans College. Ik was destijds op zoek naar werk binnen mijn opleidingsrichting. Vanaf november 2023 werkte ik, met de gedachte dat dit tijdelijk zou zijn, als boodschappenbezorger. Voor mijn gevoel was ik een vrij normale jongen, met normale wensen en behoeften in het leven.

Totdat, ergens in januari 2024, de eerste subtiele voortekens verschenen. Hoewel ik achteraf gezien in 2023 al vaker ziek en sneller vermoeid was, markeerde dit specifieke moment voor mij het duidelijkste begin van mijn

klachten. Ik zat aan tafel bij mijn vader rustig te eten, terwijl mijn handen trilden. Toen dacht ik er nog weinig van, maar mijn vader keek er toen al anders naar. Sterker nog, als mijn vader het mij niet had verteld, had ik het trillen niet eens in de gaten gehad. Ik zag dat ik trilde, maar merkte er niets van. Hij vond ook dat mijn wangen toen ingevallen waren. Als gepensioneerde dierenarts herkende hij direct dat er iets niet klopte, ook al kon hij niet precies zeggen wat. Alleen trillen en de ingevallen wangen waren natuurlijk niet voldoende om een diagnose te stellen.

De vage voortekenen van januari bleken slechts het begin te zijn. Rond februari – maart begon het langzaam erger te worden. Ik werd steeds sneller moe na alles wat ik deed, of het nu de trap oplopen was of dat ik even kort voetbalde in de buurt. Het voelde alsof alles langzaam te zwaar werd om uit te voeren. Daarnaast begon vrijwel elke ochtend hetzelfde. Wakker worden. Naar de wc rennen. Gal braken. Daarna sliep ik weer. Ondertussen moest ik gewoon werken om de huur te betalen en bleef ik, voor zover ik kon, sociaal actief. Ik stond er toen nog niet bij stil wat de klachten betekenden. Ik deed alsof het doodnormaal was om elke dag te braken zodra ik wakker was. Dit ging maandenlang door. Het wakker worden en

meteen naar de wc rennen. De zure smaak bij het braken maakte me alleen nog lamlendiger. Soms dacht ik dat het beter ging en braakte ik een paar dagen niet. Maar helaas kwam het vanzelf weer terug.

Naast de constante misselijkheid en vermoeidheid, begon ook mijn slaappatroon te veranderen. Ik had het gevoel dat ik slecht of onrustig sliep, terwijl ik in werkelijkheid meer dan voldoende uren maakte. In eerste instantie dacht ik dat de kwaliteit van mijn slaap werd beïnvloed door het zonlicht dat door mijn doorschijnende gordijnen naar binnen viel. Om dit op te lossen had mijn zusje mij destijds geholpen met het ophangen van zonwerende gordijnen en gaf mij een oogmasker om het licht te blokkeren. Toch bleef ik elke dag extreem moe, alsof geen enkele nachtrust voldoende was.

De symptomen stapelden zich verder op en beïnvloedden steeds meer aspecten van mijn leven. Mijn fysieke toestand verslechterde snel. Misselijkheid, duizeligheid, spierzwakte en uitputting maakten werken en sporten haast onmogelijk. Enkele keren op het werk overviel mij een duizeligheid na een korte rit, alsof ik elk moment kon flauwvallen. Ik ging dan langs de weg stilstaan. Ik werd dan lichter in mijn hoofd tot het punt dat ik bijna zwart